

Mauri Liiv
(EMTA lavakunsti

Kristjan – Robert Rebane

Ivo Uukkivi (hääli)

etendus: 24. märtsil Sakala 3 Teatrimaja suures saalis

NELI KÜSIMUST LAVASTAJALE

Arlo: Kas sul on diktaatoritega mingi värk?

Arin: Ei.

Arlo: Kas sul on klounidega mingi värk?

Arin: Mul mingi suhe on.

Arlo: Kas sa ise oled lavastajana diktaator?

Arin: Sõltub tujust. Sõltub näitlejatest.
Keda sa pead Markuse käest küsima.

Arlo: Markus (lavastaja pilgu haardes ägisedes): Ei ole.

kui tahtsid lavastajaks saada?

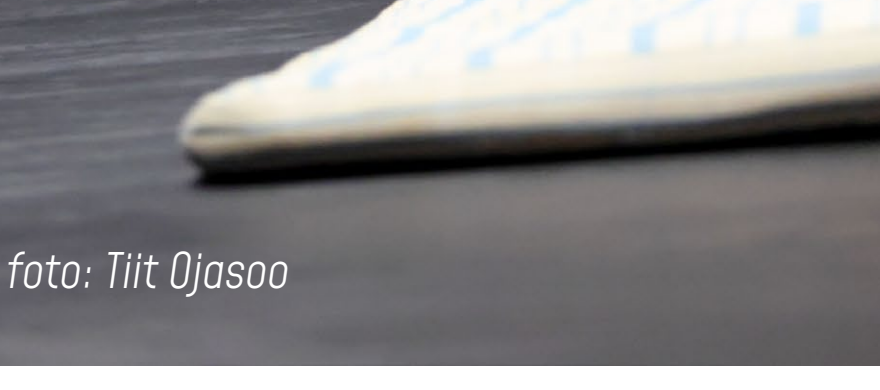

foto: Tiit Ojasoo

DEM
IA M

sinna kuhu

A man with grey hair and a wide-eyed, open-mouthed expression of surprise or excitement is shown from the waist up. He is wearing a gold sequined jacket. His arms are outstretched horizontally to the sides. Numerous white rectangular papers are floating in the air around him, some above his head and some below. The background consists of a red curtain with vertical pleats. The lighting is dramatic, with a greenish tint at the top of the frame.

Kas oleme tulevikus valmis loobuma näiteks pensionist või muul moel saadaolevatest sotsiaalsetest (nt tervishoid) hüvedest? Või leiame, nagu eelnevadki põlvned enne meid, et maksku järgnevad kinni need meie praegused (sh ka elustiili) valikud. Kui sellised otsused üldse sõltuvad nn demokraatlikest protsessidest.

Kaubanduskeskustes erinevate pensionifondi meelitajatega suheldes olen tihti kohanud ka mingis mõttes tänuväärselt otsekohest seisukohta, et praegustel 30-aastastel tegelikult eriti realistlik elamisväärselt pensionit saada ei ole. Ütlen *mingis mõttes*, sest üks meelitajate seisukohast on see arusaadav. Astu aga XXXL fondi liikmeks – see on fond, mis lükkab kogu raha ruletilaual nr. 13 peale.

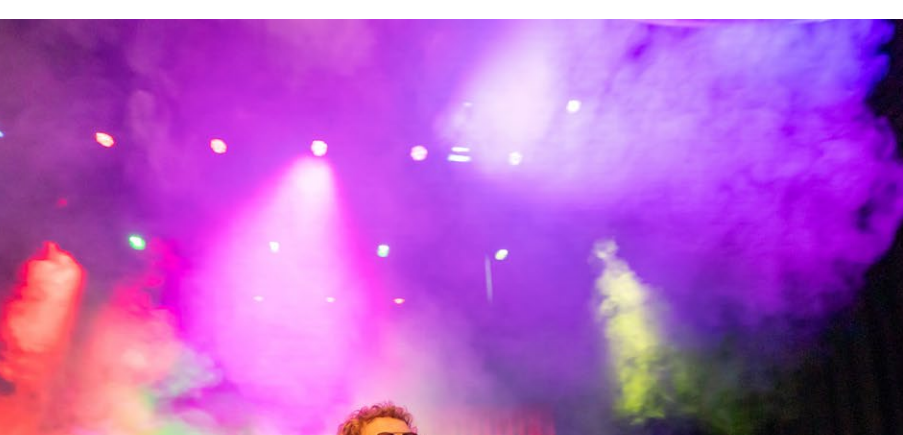
Tunnistan, et see on ehk veidi küüniline hoiak, aga tajun, et juba praegu leviv tüdimus demokraatia kui ühiskondliku elu reguleeriva meediumi vastu on alles üdanev iva, mis ei saagi kajastuda hetkel veel üheski eede- ega tagatabelis. See, et poliitikute suhtes tunnevad inimesed rahulolematust, on üks (ja seejuures isegi tühine) asi, aga rahulolematust kaaskodanikega on teine, ja juba tunduvalt tõsisem probleem.

sele kusimuse veel suuremaks – aga mis siis kui see kloomri erinevates tähendusväljades samaaegselt eksisteerimine ongi praeguse ajastu vaimu keskne probleem? Ma tahaksin öelda, et mitte poliitikud pole teinud, vaid meie oleme – aga selle kujundi poliitimoistestavade tähendusväljad teevad minu sõnmuutsega. Kas ma mõtlen, et meie oleme kloomrid selles Kierkegaardi tähenduses, et meie (tähenduses mitte poliitikutest rahvas) oleme need, täheräälid

Ütlend, kas see (kirjandus) ei suuda tõsiselt võtta? Või tahan ma öelda, et meie (samas tähenduses) oleme lihtsalt kergesti narritatavad? Või oleme nn tumedad klounid a la *Chaplin* või *Boyer* – ehk vägivaldsete tendentsidega ohtlikud ja kaootilised elukad? Või tahan ma öelda kõike seda korraga? Ja kui tahangi, siis mida see tähendab?

Ütlen selle asemel hoopis midagi muud. Meil siin Eestis ei ole vaja rääkida mitte-ajaloolises kontekstis seda, et diktatuurid on paha-paha – teatris käiv publikum teab seda niikuini, õpilased teavad seda (vähimal juhul on neid informeeritud sellest). Need,

Kavalehe koostas: **Karl Koppelmaa**
 Kavalehe kujundas: **Joosep Maripuu**
 Plakatifoto: **Triin Bridgitte Heidey**

Sakala 3 Teatrimaja
www.vatateater.ee
+372 5064169

[Instagram](#)